

Jarní slunce se prodíralo okny policejní stanice v Tanumshede a neúprosně odhalovalo špínu na tabulkách. Zimní šed' na nich ležela jako povlak a Patrik cítil, že stejná vrstva pokrývá i jeho duši. Zima byla dlouhá. Život s malým dítětem mu připadal nekonečně plnější, ale i pracnější, než si kdy uměl představit. A i když to teď všechno s Majou fungovalo líp než na začátku, Erika se s tím, že je v domácnosti nedokázala vyrovnat. To vědomí Patrika velice trá pilo každou vteřinu, kterou trávil v práci. Oba zatěžovalo i to, co se stalo s Annou.

Zaklepání na rám dveří přerušilo jeho chmurné myšlenky.

„Patriku, máme ohlášenou dopravní nehodu. Nějaké auto se vybouralo na silnici směrem na Sannäs.“

„Dobře,“ zvedl se a něco ho napadlo. „Neměla dnes nastoupit ta nová za Ernsta?“

„To ano,“ potvrdila Annika. „Není ale ještě osm.“

„Tak s sebou vezmu Martina. Jinak bych jel s ní.“

„No, má tedy ta holka štěstí,“ poznamenala Annika.

„Že nejede se mnou?“ předstíral rozhořčení.

„No jistě,“ potvrdila, „přece vím, jak řídíš. Nemyslela jsem to ironicky. Teď se bojím, že to bude mít těžké s Mellbergem.“

„Po přečtení jejího životopisu si myslím, že jestli ho vůbec někdo může zkrotit, je to právě Hanna Kruseová. Zdá se, že je to správné děvče, alespoň podle toho, co už dělala, a jejich posudků ze zaměstnání.“

„V tom případě je dost podivné, že se uchází o místo právě tady...“

„Na tom něco je,“ souhlasil Patrik a oblékal se. „Mu-

sím se jí zeptat, proč se tak zahazuje a hledá práci v místě, kde ji nečeká žádná kariéra, a navíc mezi námi amatéry..." Mrkl na Anniku, která ho lehce štouchla do ramene.

"Ale..., však víš, jak to myslím."

"To víš, že ano, jen tě zlobím... a nemáš bližší informace o té nehodě? Nějakí zranění nebo mrtví?"

"Podle toho člověka, co zavolal, byla v autě jen jedna osoba a ta je mrtvá."

"Zatraceně..., zastavím se pro Martina a podíváme se tam. Nejspíš budeme hned zpátky. Zatím můžeš Hannu u nás trochu provést."

Ve stejném okamžiku zaslechli od recepcce ženský hlas. "Haló."

"To je jistě ona," podotkla Annika a vyběhla ze dveří. Patrik, který byl velice zvědavý na nový ženský přírůstek na jejich oddělení, spěchal za ní.

Žena stojící u recepcce ho velice překvapila. Sám nevěděl, co vlastně čekal, ale možná... někoho vyššího. A ne tak půvabného... a plavovlasého. Natáhla ruku k Patrikovi a pak hned k Annice a představila se: "Ahoj, jsem Hanna Kruseová. Dnes u vás začínám." Hlas měla překvapivě hluboký a rozhodný. Sevření ruky svědčilo o mnoha hodinách v posilovně a Patrik musel okamžitě poopravit svůj první dojem.

"Jsem Patrik Hedström. A tohle je Annika Janssonová, páteř naší stanice..."

Hanna se usmála. "Jak jinak – jediná žena mezi mužským osazenstvem. Ale to se teď změní."

Annika se rozesmála. "Je to opravdu příjemné dostat posilu proti tady těm testosteronům."

Patrik je musel přerušit. "Děvčata, seznámíte se později. Hanno, právě jsme dostali hlášení o dopravní nehodě s následkem smrti. Napadlo mě, že bys tam mohla jet hned se mnou, jestli proti tomu nic nemáš. Rovnýma nohama do práce."

„Ráda,“ přikývla Hanna. „Jen si potřebuju někam dát tašku.“

„Uložím ji do tvé kanceláře,“ nabídla Annika. „Provedu tě tu pak později, až se vrátíte.“

„Díky.“ Hanna pospíchala za Patrikem, který už vycházel ze dveří.

„Tak co, jak se cítíš?“ zeptal se Patrik, když už seděli v policejním voze a mířili k Sannäs.

„Dobře, ale vždycky je to trochu napínavé, začínat na novém pracovišti.“

„Už jsi jich vyzkoušela hodně, alespoň soudě podle tvého životopisu,“ mínil Patrik.

„Ano. Chci získat co nejvíc zkušeností,“ vysvětlila a zvědavě vyhlížela z okénka. „Různé kouty Švédska, různě velká pracoviště, prostě všechno, co mi může rozšířit obzory.“

„Ale proč?“ nechápal Patrik. „O co ti jde?“

Hanna se usmála. Úsměv měla přátelský, ale současně i hodně rozhodný. „Pochopitelně chci jednou šéfovat většímu policejnímu obvodu. Navštěvuji všechny možné kurzy a prohlubuju své znalosti. Pracuju tak tvrdě, jak dokážu.“

„To vypadá jako recept na úspěch,“ usmál se Patrik, ale její enormní ambicióznost mu úplně neseděla. Na něco takového nebyl dosud zvyklý.

„Doufám, že ano,“ potvrdila a stále pozorovala míjející krajinu. „A co ty – jak dlouho pracuješ v Tanumshede?“

Nebyl rád, že ve svém hlase rozpoznal rozpaky, když odpovídal: „No..., fakticky od ukončení policejní školy.“

„To bych nikdy nedokázala. Jinými slovy se tu musíš cítit dobře. To zní slibně i pro mě...“ Rozesmála se a pohlédla na něho.

„Ano, i tak se to dá brát. Hodně je zvyk a pohodlnost. Vyrostl jsem tady a všechno tu dobře znám. Ale v Tanumshede už nebydlím. Přestěhoval jsem se do Fjällbacky.“

„No jistě, to jsem slyšela. Oženil ses s Erikou Falckovou. Její knihy miluju – její detektivky. Musím se přiznat, že biografie jsem nečetla.“

„Za to se nemusíš stydět. Polovina Švédska četla její poslední knihu, soudě podle prodejnosti, ale většina lidí vůbec netuší, že vydala také pět biografií o švédských spisovatelkách. Z těch se nejlíp prodávala kniha o Karin Boyeové, a myslím, že vyšla ve dvou tisících výtisků..., a mimochodem ještě nejsem ženatý. Budeme se brát v předvečer svatodušních svátků.“

„No, to ti gratuluju. To je krásné, mít letní svatbu.“

„Doufejme. Po pravdě řečeno bych nejraději prchl do Las Vegas a celý rozruch si ušetřil. Nemáš ani tušení, co taková svatba obnáší.“

Hanna se rozesmála. „No, to si umím představit...“

„Ale ve tvých papírech jsem zahlédl, že i ty jsi vdaná. Měli jste také velkolepou svatbu v kostele?“

Přes Hannin obličej přelétla chmura. Odvrátila pohled a sotva slyšitelně zamumlala: „My měli občanský sňatek. Ale o tom si můžeme popovídat někdy později. Vidím, že dojíždíme na místo.“

Před nimi leželo v příkopu rozbité auto a dva hasiči se mu snažili rozříznout střechu. Příliš u toho nespěchali. Při pohledu na sedadlo řidiče Patrik pochopil proč.

Ne náhodou se schůzka konala v jeho vlastním domě místo na radnici. Po měsících intenzivní renovace byl dům, nebo spíš perla, jak ho nejčastěji nazýval, připraven k obdivné prohlídce. Byl to jeden z nejstarších a největších domů v Grebbstadu a on musel bývalého majitele hodně přemlouvat, aby mu ho prodal. Lkal, že patří rodině a zdědí ho děti a vnoučata, ale jeho nárek se postupně měnil ve spokojené brumlání poté, co nabídka rostla. Ti místní hlupáci si vůbec neuvědomili, že jim nabídl o hodně méně, než kam byl ve skutečnosti ochoten zajít. Nikdy neopustili rodné městečko a neměli ani ponětí o ceně

věcí – na rozdíl od člověka, který žil ve Stockholmu a byl zvyklý na podmínky tamního trhu s nemovitostmi. Jakmile dům koupil, vynaložil bez mrknutí oka další dva miliony na renovaci a teď se hrdě chlubil výsledkem před ostatními městskými radními.

„Nechali jsme si sem poslat schodiště z Anglie, protože je navrženo s detaily typickými pro tuto část století. No, rozumí se, že levné nebylo, vyrábějí tam jen pět podobných kousků ročně, ale když člověk požaduje kvalitu, musí ji zaplatit. Měli jsme tu konzultanta z bohuslänského muzea, který dohlížel, aby se nepoškodil styl domu. Mně i Vivece moc záleželo na tom, aby přestavba probíhala nesmírně citlivě. Ostatně, mám tu navíc několik výtisků minulého čísla *Rezidence*, kde je zdokumentován výsledek našeho úsilí. Fotograf se vyjádřil, že dosud neviděl tak šetrnou renovaci staré stavby. Vezměte si domů každý jeden výtisk, abyste si ho mohli v klidu prohlédnout. Jo, ještě bych měl dodat, že *Rezidence* je časopis, který se zaměřuje výhradně na exkluzivní sídla, ne jako *Krásný domov*, kde se kdekdo chlubí úplně vším možným.“ Rozesmál se, aby zdůraznil, jak je směšná představa, že by se o jeho domě mohlo psát v takovém plátku.

„No, pojdte se posadit, dáme se do práce.“

Erling W. Larson je vedl k velkému stolu v jídelně, na němž už čekaly šálky na kávu. Zatímco hosty prováděl po domě, jeho manželka se vytratila, ale teď tiše stála u stolu a čekala, až se všichni usadí. Erling na ni spokojeně pohlédl. Měla cenu zlata, jeho malá Viveca, věděla, kde je její místo, a byla to skvělá hostitelka. Možná trochu zamlklá a nepříliš zběhlá v umění konverzace, ale raději manželku, která umí mlčet, než takovou, která toho spoustu nažvaní a mele páte přes deváté.

„No, tak co si myslíte o milníku, před kterým stojíme?“

Všichni už seděli kolem stolu a Viveca nalévala kávu do nádherných průsvitných šálků.

„Však víš, co si o tom myslím,“ řekl Uno Brorsson a dal si do šálku čtyři kostky cukru. Erling ho pozoroval s nechtutí. Nechápal lidi, kteří se nestarají o své tělo a zdraví. Sám každé ráno běhal deset kilometrů a nechal si udělat i pár diskrétních kosmetických úprav. To ovšem věděla jen Viveca.

„Ano, to bezpochyby,“ ozval se Erling trochu ostřeji, než by si přál.

„Měl jsi ale možnost říct své a teď jsme dospěli ke společnému rozhodnutí, a tak by bylo rozumnější se spojit. Plané řeči ničemu neposlouží. Televizní tým dnes přijede s kamerami a já osobně si myslím, že nic lepšího se ve zdejších kraji stát nemohlo. Jen si vzpomeňte, jakého úspěchu dosáhla místa, kde se už filmovalo. Āmāl se stal známý už díky Moodyssonovu filmu, ale to nebylo nic ve srovnání s tím, co následovalo, když tam natočili tu reality show. Noviny nepsaly o ničem jiném. Díky *Hříšníkům v Törebodě* teď úplně všichni vědí, kde Töreboda leží. V dalších týdnech se nikdo nehne od televize a všichni budou sledovat *Hříšníky v Tanumu*. Je to jedinečná příležitost, jak náš zapomenutý kraj ukázat světu z té nejlepší stránky.“

„Z nejlepší stránky,“ znechuceně si odfrkl Uno. „Chlast, sex a hloupé blondýny, právě s tím chceme Tanum spojit?“

„Já si myslím, že je to úžasně vzrušující,“ prohlásila nadšeně trochu ječivým hlasem Gunilla Kjellinová a pohlédla na Erlinga. Strašně se jí líbil. Dokonce by se dalo říct, že je do něho zamilovaná, přestože by to nikdy nepřiznala ani sama sobě. Erling si toho ovšem byl vědom a využíval jejího hlasu ve všech záležitostech, které chtěl prosadit.

„Vezměte si příklad z Gunilly. V tomto duchu bychom měli vítat nastávající projekt. Je to pro nás všechny napínavé dobrodružství, kterému bychom měli jít s vděčností vstříc.“

Erling slova pronesl s velkým entuziazmem. Právě ten mu často přinášel úspěch, když ještě stál v čele pojišťovacího obra. Jen hlasem dokázal přimět personál i vedení, aby s velkým zájmem naslouchali jeho slovům. Nostalgicky pomyslel na léta na výsluní. Na štěstí včas vycouval. Vzal si své zasloužené peníze a odporoučel se. Dřív než novináři začali větřit a honit jeho ubohé kolegy, které doslova roznesli na kopytech. Erling tehdy hodně váhal s rozhodnutím odejít po srdeční příhodě do předčasného důchodu, ale ukázalo se, že to bylo to nejlepší, co mohl udělat.

„Nabídněte si zákusky, jsou z Elgovy cukrárny,“ pokynul k tácu plnému pečiva z listového těsta i skořicových šneků. Všichni poslušně natáhli ruku a posloužili si. On sám si nevzal. Sladké jedl střídavě i proto, že onemocněl navzdory pohybu a zdravé stravě.

„A jak to bude s případnými škodami? Slyšel jsem, že v Törebodě měli hodně problémů tohoto druhu. Zaplatí televize odškodné?“

Erling se netrpělivě zamračil směrem, odkud přišla otázka. Právě ten nejmladší, ekonomický šéf, musí mít vždycky nějaké poznámky, místo aby viděl „*the big picture*“, jak rád říkával. Zatraceně, co ten holobrádek vůbec může vědět o ekonomii? Je mu sotva třicet a jistě za celý život neviděl tolik peněz, o nichž Erling rozhodoval během jediného dne v dobrých letech v pojišťovně. Ne, malé počítaře rád neměl. Obrátil se k Eriku Bohlinovi, který otázku položil, a důrazně odpověděl: „O to se teď nemusíme starat. Vzhledem ke zvýšení turizmu, které bude následovat, nehraje nějaké rozbité okno žádnou roli. Také očekávám, že se policie bude snažit, aby si zasloužila svůj plat, a udrží pořádek.“

Několik okamžiků na každém z nich spočinul pohledem. To byla technika, s níž vždycky slavil úspěch. Stejně i teď. Všichni se zahleděli do stolu a případný protest spolkli. Svou šanci měli, ale teď už dospěli k rozhodnutí

v demokratickém duchu a dnes přijedou do Tanumshede autobusy televize s účastníky.

„Snad to bude v pořádku,“ ozval se Jörn Schuster. Ještě se nestačil vzpamatovat ze skutečnosti, že Erling převzal jeho funkci ve správě města, kterou držel skoro patnáct let.

Erling nemohl pochopit, proč se Jörn přesto rozhodl v řízení města zůstat. Kdyby on sám takhle propadl při hlasování, určitě by odtáhl s ocasem staženým mezi nohama. Ale když Jörn chce být svědkem svého pokoření, ať si poslouží. Mělo to i své výhody. Teď už byl jen unavený a bez vlivu, ale měl věrné přívržence a ty uklidnilo, že nepřestal pracovat ve výboru.

„Tak budeme pokračovat. Já osobně televizní tým vítám v jednu hodinu a vy všichni se rovněž můžete zúčastnit. Jinak se sejdeme na pravidelné schůzce ve čtvrtek.“

Zvedl se, aby naznačil, že se společnost může rozejít.

Uno stále ještě brblal, když vycházel ven, ale v podstatě si Erling myslel, že to šlo dobře. Bude to úspěch, tím si byl jist.

Spokojeně vyšel na verandu a zapálil si doutník. Jeho žena v jídelně mlčky sklízela ze stolu.

„Ja, ja, ja, ja.“ Maja seděla ve své židličce a žvatlala současně s tím, jak se šikovně vyhýbala lžičce, kterou jí Erika chtěla vsunout do úst. Po chvíli snažení do ní Erika trochu kaše dostala, ale úspěch to byl jen krátkodobý. Maja se ve stejném okamžiku rozhodla ukázat, jak dělá auto, a při jejím „brrr“ se kaše rozprskla po Eričině obličej.

„Zatracené dítě,“ ulevila si unaveně, ale okamžitě zalitovala volby slov.

„Brrr,“ řekla Maja znovu radostně a vyplivla poslední zbytky jídla na stůl.

„Zatracené dítě,“ opakoval Adrian, kterého ale jeho starší sestra Emma hned okřikla: „Adriane, klít se nesmí!“

„Ale lka to řekla!“

„Přece se nikdy nesmí klít, že ne, Eriko?“ Emma si opřela ruce o boky a vyzývavě se podívala na tetu.

„Ne, to rozhodně nesmí, to bylo ode mě hrozně hloupé, Adriane.“

Emma se s odpovědí spokojila a pokračovala v jídle. Erika ji láskyplně, ale i starostlivě pozorovala. Emma musela hodně rychle „vyrůst“. Někdy se k Adrianovi chovala spíš jako jeho matka než sestra. Zdálo se, že to Anna vůbec nevnímá, ale Erika na to byla hodně citlivá. Sama byla v mládí v této roli právě vůči své sestře Anně. A teď to tu bylo zase. Musela být současně matkou své malé dcerky Maji i náhradní maminkou pro Emmu a Adrianu. Anna potřebovala čas na to, aby se vzpamatovala z psychického šoku po minulých prožitcích. Erika pohlédla ke schodům do podkroví a současně začala uklízet po snídani. Nahoře bylo ticho. Anna se zřídka kdy probouzela před jedenáctou a Erika ji nechávala dospat. Nevěděla, co jinak dělat.

„Já dnes nepůjdu do školky,“ začal si vymýšlet Adrian a nasadil výraz, který jeho slova zdůrazňoval: Přinut mě k tomu, jestli to dokážeš.

„Jistěže půjdeš do školky, Adriane,“ napomenula ho Emma a znovu si opřela dlaně o boky. Erika předešla hádce, která by teď podle její zkušenosti měla následovat, a zatímco se snažila zvládnout osmiměsíční Maju, obrátila se k Emmě: „Vezmi si bundu. Adriane, teď s tebou nebudu o ničem diskutovat. Půjdeš s Emmou do školky a víc o tom nebudeme mluvit.“

Adrian otevíral ústa k protestu, ale něco v Eričině pohledu mu naznačilo, že dnes bude lepší poslechnout, a s neobyčejnou poddajností zamířil do haly.

„Tak, teď se obuj.“ Erika podala Adrianovi botičky, ale ten tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Já to neumím, musíš mi pomoci.“

„Jistěže to umíš. Přece se ve školce také obouváš.“

„Ne, já to neumím. Já jsem ještě malý,“ doložil pro jistotu.

Erika s povzdechem položila Maju na zem. Ta se okamžitě pustila do lezení. Začala s tím hodně brzy a byla přímo mistryní v oboru.

„Majo, zůstaň tady,“ pokoušela se ji zastavit, zatímco Adrianovi nazouvala botičky.

Maja její přání ignorovala a vydala se na objevnou cestu. Erika cítila, že jí pot teče po zádech a pod pažemi.

„Já ji přinesu,“ nabídla se Emma a Eričino mlčení si vyložila jako souhlas. S funěním přitáhla Maju, která se v jejím náručí kroutila jako nespokojená kočka. Erika viděla, že dceřina tvář začíná brunátnět, což bylo znamení, že co nevidět spustí křik, a rychle si ji od Emmy vzala. Pak děti vystrkala ze dveří k vozu. Zatraceně, jak tahle rána nenáviděla!

„Honem do auta, máme zpoždění. Už zase přijdeme pozdě a víte, jak to paní učitelka nemá ráda.“

„To se jí nelíbí,“ starostlivě potvrdila Emma a potřásla hlavou.

Erika připoutala Maju do sedátka, když vtom Adrian začal znovu zlobit: „Chci sedět vpředu.“ Přeložil si ruce křížem, aby znemožnil zapnutí pásů. Teď už byla Eričina trpělivost u konce. „Sedni si na své místo,“ zakřičela na něho a s uspokojením viděla, že ji bez dalšího protestu poslechl. Emma si sedla na složený polštář uprostřed a sama se zapnula. Erika Adriana připoutala rozčilenými pohyby, ale zarazila se, když na tváři ucítila dětskou ručičku.

„Já tě mám moc rád, Iko,“ řekl Adrian a byl tak sladký, že mu nešlo odolat. Byl to malý podvodník, ale vycházelo mu to. Erika cítila, že jí změklo srdce, naklonila se k němu a dala mu velkou pusu.

Než vycouvala, pohlédla ještě do okna v podkroví. Ale rolety v Annině pokoji byly zatažené.